

нийтъ конь захвана да прѣхти и да се противи; той го мушна съ стремената.

— Охъ ти дръгло! Отъ вълцитѣ ли се боишъ, глупаво говедо? Вълцитѣ сж наши братя; ний сподиряме различна плѣчка и съ тѣхъ нѣма да се скараме.

Вранийтъ вървѣше, но прѣхтеше и високо издига-ше краката си, като че ли се трудяше да се поукоражи отъ страхъ, а Стефанъ глѣдаше двамата всадника на могилата. Тѣ слѣзаха отъ конѣтъ и лѣгнаха на моравата нито да спятъ, нито да почиватъ.

Той вече бѣше пустналъ юздитѣ за да даде воля на Вранийтъ и истѣгляше, спорѣдъ киседжийската привычка, изъ-подъ-пояса си пищова, когато отзадъ му се зачу топтение на копита и шумъ. Той се обърна и видѣ че нѣколко десетки ѣздачи, разтѣглени нарѣдъ, отиватъ на могилата. Вранийтъ е по-уменъ отъ мене, си помисли Стефанъ; но не изгуби присѣтствието на духа си. Той затъкна пищова задъ пояса си и трѣгна право къмъ могилата, като тупаше по врата Вранийтъ, като че ли нищо не се е случило, и се стараяше да се показва съвършено спокоенъ. Той се спрѣ прѣдъ спящитѣ, слѣзе отъ коня и се приближи при тѣхъ, когато тѣ ставахъ. По нашивкитѣ на рѣкава, единий сръбѣренъ, другий златенъ, той позна юзбашията. Като му се поклони низко, той цалуна скутоветѣ на дрѣхитѣ му.

Юзбашията си трияше очитѣ.

— Какъвъ человекъ си ти?

— Цѣлувамъ твоитѣ скутове. Азъ отдалѣчъ видѣхъ когато вий вървѣхте и побързахъ къмъ васъ — да ли нѣма да ви дотрѣбвамъ за нѣщо си? Азъ съмъ старъ казакъ отъ низама изъ Дели-Орманъ, а сега киседжия, когато се испрѣчи печалба за здравieto на царя и за славата на Исляма.

Юзбашията го изглѣда отъ главата до краката и извика;

— Реджебъ чаушъ, ела тукъ!

Доиде единъ лустакатъ чаушинъ съ два ордена на гърдите и съ истритичакъ мундиръ. Той се изправи, туря си рѣката на челото, отдрѣпна я назадъ и чакаше заповѣдитѣ